

Arrest

nr. 269 562 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
rue Sous-le-Château, 13
4460 GRACE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2022 per J-BOX heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 7 december 2021 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 oktober 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2022 om 15.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die voor de verzoekende partij verschijnt *loco* advocaat T. BARTOS in opvolging van advocaat C. DESENFANS en van advocaat T. SCHREURS die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 september 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 13 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Op 13 oktober 2021 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de staatssecretaris) de Bulgaarse, Franse en Duitse asielinstanties op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) om verzoeker terug te nemen.

1.3. De Duitse autoriteiten stemden op 18 oktober 2021 in met deze terugname op grond van artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 28 oktober 2021 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 16 november 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):*

naam: T.(...)

voornaam: K.(...)

geboortedatum: 01.01.1998

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Dublin III Verordening).

De heer T.(...) K.(...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 13/09/2021 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Hij diende op 13/09/2021 een formeel verzoek voor internationale bescherming in. Betrokkene legde bij dit verzoek geen persoonlijke documenten neer en verklaarde hierover dat hij nooit in het bezit werd gesteld van een internationaal paspoort en zijn opvangcentrum verliet zonder zijn nationaal identiteitsbewijs. Een vergelijking van de vingerafdrukken van betrokkene genomen op 13/09/2021 2021, met de krachtens artikel 9 (bij eurodac1) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013 (verder de Eurodac Verordening) verzamelde vingerafdrukken binnen het kader van Eurodac leidde tot vijf treffers. De eerste treffer toont aan dat de betrokkene op 15/01/2016 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Bulgarije. De tweede treffer toont aan dat de betrokkene op 25/02/2016 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Duitsland. De derde treffer toont aan dat de betrokkene op 27/07/2016 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Duitsland. De vierde treffer toont aan dat de betrokkene op 30/01/2020 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Frankrijk. De vijfde treffer toont aan dat de betrokkene op 24/08/2020 een verzoek voor internationale bescherming indiende in Duitsland .

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 29/09/2021. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene verklaarde dat hij

alleen reisde en niet vergezeld was door gezins- of familieleden. Verzoeker verklaarde geen familieleden in België te hebben en geen familieleden in een andere lidstaat te hebben.

Betrokkene verklaarde tijdens dit interview dat hij eerder reeds een verzoek om internationale bescherming deed in Bulgarije, Duitsland en Frankrijk, dat hij in Bulgarije werd gearresteerd en een twintigtal dagen in een gesloten voorziening werd vastgehouden, dat hij er nooit een interview deed, dat hij in Duitsland meerdere negatieve beslissingen kreeg, dat hij Duitsland verliet een zestal dagen voor zijn verzoek in België, dat hij tussendoor wel eens een zestal maanden in Frankrijk verbleef, en in Frankrijk een Dublin beslissing kreeg en vanuit Frankrijk werd terug gestuurd naar Duitsland.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek voor internationale bescherming in te dienen, hierop antwoordde de betrokkene dat België vluchtelingen goed behandelt.

Er werd de betrokkene vervolgens ook gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin Verordening zouden rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij niet terug wilt keren naar Duitsland, dat hij er twee negatieve beslissingen kreeg en ook in beroep werd afgewezen, dat zijn verzoek na de transfer vanuit Frankrijk ook werd afgewezen, dat hij er niet kon werken en niet kon studeren, dat hij er gedoogd werd zonder perspectief.

Op 13/10/2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse, Franse en Duitse instanties. We ontvingen een weigering van Bulgarije en Frankrijk. Het verzoek aan de Duitse instanties werd op 18/10/2021 conform artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 aanvaard.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat verzoekende partij door een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het

toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Over het door betrokkene geuit verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij in Duitsland meerdere keren werd afgewezen en er na een langdurig verblijf en meerdere procedures toch geen positief antwoord in de vorm van bescherming of verblijfsrecht kreeg, en er enkel werd gedoogd, en geen toegang heeft tot de arbeidsmarkt en niet kon studeren, concluderen we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat de betrokkene(en) een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat betrokkene na een eventuele afwijzing van een verzoek op zeker moment een bevel krijgt het grondgebied te verlaten, de keuze krijgt om vrijwillig mee te werken aan een terugkeer naar het herkomstland en desgevallend het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel of een bevel het grondgebied te verlaten, dat hij enkel wordt gedoogd op het grondgebied en dat rechten worden teruggeschroefd, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de bevoegde autoriteiten in Duitsland de minimumnormen inzake de procedure bij een verzoek tot internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet afdoende respecteren. Met betrekking tot deze reden, aangehaald als argument tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat louter dit feit geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van Duitsland. De afwijzing van een verzoek door een bevoegde overheidsinstantie betekent niet automatisch dat er sprake is van “een onderwerping aan een vernederende of onmenselijke behandeling” en bewijst geen inbreuk van de lidstaat op de internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM die niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene of niet gestaafd is met concrete feiten volstaat geenszins. Betrokkene moet minstens aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland in persoon een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden van verzet tegen een overdracht naar Duitsland, zijnde dat zijn asielaanvraag daar meermaals werd afgewezen en zijn vrees dat Duitsland eventueel repatrieert kan niet worden beschouwd als een ernstig vermoeden van of reëel risico op blootstelling aan een schending en bijgevolg is dit geheel van redenen geen grond voor België om af te zien van een overdracht. Zoals reeds vermeld stemden de autoriteiten van Duitsland met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. Dit artikel stelt: “de lidstaat is verplicht: (...); d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. We verwijzen hier ook naar de toepassing door de lidstaat van artikel 18.2 : “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. Het akkoord tot terugname onder artikel 18.1(d) toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Duitsland. Het impliceert evenwel dat betrokkene na overdracht aan Duitsland op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Duitsland. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Duitsland zal dit verzoek samen met de neergelegde stukken inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties in Duitsland. We benadrukken dat de autoriteiten van Duitsland de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De bevoegde autoriteiten van Duitsland onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de in Duitsland bevoegde instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht

van de betrokkene aan Duitsland “een indirect refoulement” impliceert wensen we te wijzen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop Verordening 604/2013 steunt en waarbij de verdragsluitende landen die partij zijn bij de Dublin verordening in principe worden geacht de grondrechten van de verzoeker te eerbiedigen. We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat dit vermoeden niet onweerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat. We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming of betreffende de rechten op opvang en medische zorg dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. De betrokkene verklaarde ook nog dat hij naar België kwam omdat België vluchtelingen goed behandelt, in dat verband herhalen we dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Voorts benadrukken we dat Duitsland zich uitdrukkelijk verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat een terugkeer naar Duitsland geen onherstelbaar nadeel betekent. Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Michael Kalkmann en Daniel Kamiab Hesari, “Country Report: Germany – 2019 update”, laatste update in 11/2020, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (blz. 44). Verzoekers om internationale bescherming hebben recht op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en genieten alle betrokken voordelen zodra zij een aankomstcertificaat hebben ontvangen van het opvangcentrum dat hen is toegewezen. Zij ontvangen dat certificaat doorgaans binnen enkele dagen nadat zij zich bij de autoriteiten hebben aangemeld (blz. 73).

Volgens het AIDA-rapport moeten verzoekers eerst in een initieel opvangcentrum verblijven voor een periode tot 18 maanden (blz. 81-82). Zodra deze verplichting stopt, worden zij ondergebracht in collectieve opvangcentra (blz. 88). Het AIDA-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initiële en collectieve opvangcentra (blz. 89-90, 92). Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en het rapport meldt dat de levensomstandigheden variëren naargelang het centrum. Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen die het afzien van een overdracht zouden rechtvaardigen. Het rapport meldt dat de bezettingsgraad in de collectieve centra verbeterde (blz. 92). Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland, zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (blz. 60). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Duitsland niet verlieten. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt in omvang (“reduced material conditions”, blz. 73). Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou

rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ("The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success", pagina 32), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU. We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken en kan dan ook geen reden zijn om af te zien van de overdracht. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor gezond te zijn en tijdelijk het voorwerp uit te maken van een diagnosestelling. Hij bevestigt dat er geen bijzondere procedurele noden zijn, maakt geen melding van specifieke gezondheidsproblemen en benoemt geen lopende, wenselijke of noodzakelijke behandelingen die ontoereikend zijn. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat de Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet in geval van een medische problematiek of speciale noden in de vorm van een gezondheidsverklaring waarin de specifieke informatie wordt vastgelegd en die voor de overdracht wordt gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat conform de in artikel 32 vastgelegde procedure. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht noch dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. De bevoegde autoriteiten in Duitsland worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene via de luchthaven Hamburg en betrokkene moet zich aanbieden in het aanmeldcentrum EAE München, Maria Probst-strasse 14, 80939 München.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten (4).

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid Brussel, 28.10.2021

(...)”

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 28 februari 2022 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker diende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer CCE 271 850.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

2.1. De wettelijke bepaling

- Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

2.2.1. Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep, ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 oktober 2021 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85, § 1 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, § 2 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

2.2.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.3.1. In zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voert verzoeker het volgende aan in zijn feitenuiteenzetting en de ontvankelijkheidsvoorwaarden:

“Le 28 octobre 2021, une décision de fin de séjour avec ordre de quitter le territoire est prise et

notifiée le 16 novembre 2021.

Le 28 février 2022, une décision de reconduite à la frontière est prise et notifiée au requérant.

La décision de reconduite à la frontière fait l'objet d'un recours distinct, joint en annexe de cette demande de mesures provisoires.

La présente demande a pour objet à ce qu'il soit statué en extrême urgence sur la demande de suspension dirigée contre la décision de fin de séjour du 28 octobre dernier. »

« Dans le cas d'espèce, le requérant a introduit un recours en suspension et annulation contre l'annexe 26 quater devant le Conseil du Contentieux des Etrangers. A ce jour, aucune audience n'a encore été fixée en vue de statuer sur ledit recours.

Il est donc clair qu'une demande de suspension ordinaire est bien pendante au moment de l'introduction de la présente demande de mesures provisoires.

En outre, le requérant a bien introduit ce jour un recours en suspension en extrême urgence de la décision de reconduite à la frontière en vue de son transfert vers l'Allemagne.

La requête en demande de mesures provisoires en extrême urgence est bien recevable.»

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd getroffen op 28 oktober 2021 en dat verzoeker sedert 28 februari 2022 wordt vastgehouden in het gesloten centrum van Merksplas met het oog op zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten die reeds op 9 maart 2022 in het vooruitzicht werd gesteld. Omdat er nog geen zittingsdatum was bepaald voor zijn schorsingsverzoek en hij ondertussen wordt vastgehouden, is verzoeker genoodzaakt een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

2.2.3.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.2.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel de ernstige middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onderzoekt die werden ingeroepen in het verzoekschrift van 7 december 2021 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd.

2.2.4.1. In zijn verzoekschrift van 7 december 2021 voert verzoeker in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2, 2.6, 17, 18.1, b) en 22 van de Verordening 604/2013/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“De verwerende partij beschouwt dat België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de heer T. is.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hier op antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen:

“que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n°100 300 van 29 maart 2013),

en ook : "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle. "(RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formelemotivering van de bestuurshandelingen, «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs »(RvS, 25 avril 2002, n°I 05.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven:

«veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause »(RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision »(RvS, 31 mei 1979, n° 19.671) ; «rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Volgens artikel 22 van de Dublin III-Verordening :

"1. De lidstaat die om overname wordt verzocht, verricht de nodige naspeuringen en reageert op het verzoek tot overname van een verzoeker binnen twee maanden nadat hij het heeft ontvangen. 2. Voor het afhandelen van de procedure ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat worden bewijsmiddelen en indirecte bewijzen gebruikt. 29.6.2013 Publicatieblad van de Europese Unie L 180/43 NL 3. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen twee lijsten vast, waarin volgens de criteria in de punten a) en b) van dit lid de bewijsmiddelen en indirecte bewijzen worden vermeld, en herzielt deze lijsten periodiek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure, a) Bewijsmiddelen: i) Dit zijn formele bewijzen die overeenkomstig deze verordening de verantwoordelijkheid bepalen, zolang er geen bewijs is van het tegendeel; ii) De lidstaten leveren het comité van artikel 44 modellen van de verschillende soorten administratieve documenten, overeenkomstig de in de lijst van formele bewijzen gegeven type- indeling; b) Indirecte bewijzen: i) Dit zijn aanwijzingen die, hoewel weerlegbaar, in sommige gevallen voldoende kunnen zijn, overeenkomstig de bewijskracht die eraan wordt toegekend; ii) De kracht van bewijs van deze aanwijzingen wordt, in samenhang met de verantwoordelijkheid voor de afhandeling van het verzoek om internationale bescherming, per geval bekeken. 4. De bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening. "

Artikel 17.1, eerste lid van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

"1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. "

Volgens het artikel 51/5, §2, van de Vreemdelingenwet van 1980:

"Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet. "

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de Vreemdelingenwet van 1980:

"De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, in zonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. "

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling slachtoffer zou kunnen zijn worden van

foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S./ België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ».

Volgens het artikel 3.2 §2 van de Verordening 604/2013/EU:

‘(...)’

De Dublin-verordening is aangenomen op het uitgangspunt dat alle EU-lidstaten internationale normen en grondrechten respecteren, daar onder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna het EVRM) en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg werd ook aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Toch oordeelde het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna het EHRM) dat er niet kan worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in bepaalde lidstaten grote moeilijkheden kan ondervinden die strijdig zijn met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU-Handvest). Ook volgens het Hof mogen de andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepaling van de Dublin-Verordening indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in dit lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker in geval van overdracht naar dit lidstaat daar een risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en/of artikel 4 van het EU-Handvest. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die overgebrachte lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de asielzoeker.

In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers. Ze beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

Volgens de rechtspraak van Uw Raad, moet de tegenpartij een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Duitsland uitvoeren (RVV, 30 januari 2015, n° 137.196 -Newletters EDEM januari 2015; RVV, 16 juni 2015, n°147 792).

1. Afwezigheid van een analysis van de Covid crisis in Duitsland

Zoals veel andere landen, wordt Duitsland geconfronteerd met de Covid-19 crisis.

Echter riep de beslissing van de verwerende partij zeer bepaalde worden over die crisis alsook over de eventuele gevolgen van die crisis op, aan ene kant, de mogelijkheid om een asielverzoek in te dienen, anderzijds, op de opvangvoorzieningen, terwijl die crisis was gekend door de verwerende partij voordat ze de bestreden beslissing heeft genomen.

Verwerende partij sprake niet over de Covid crisis van Duitsland in haar beslissing.

Duitsland is het vijfde meest getroffen land in Europa, na Russia, Spanje, Verenigde Koninkrijk, en Italië.

Er zijn 6 219 259 gevallen en 103 240 doden (bron:

<https://www.coronavirus-statistiques.com/stats-pavs/coronavirus-tiombre-de-cas-allemande/>

(op 07.12.2021).

Als gevolg, om de verspreiding van het virus te beperken, hebben de Duitse overheden sinds 14 maart 2020 een aantal maatregelen van insluiting genomen, dus well voor de bestreden beslissing werd genomen.

Ondanks de maatregelen van deconfiniëring, is de situatie nog zorgwekkend en sommige Lanciers moesten nieuwe strikt maatregelen nemen:

“Un assouplissement des mesures mises en place par les autorités allemandes mais qui fait planer la menace d'une seconde vague de l'épidémie de Covid-19. Lundi, l'Institut Robert Koch pour les maladies infectieuses, référence sur le sujet, a fait état d'une accélération du nombre de contaminations au nouveau coronavirus. En 24 heures, 357 nouveaux cas et 22 morts liées à cette maladie ont été recensés, élevant les bilans totaux à 169 575 cas confirmés et 7 417 décès en Allemagne. Le "taux de reproduction" du virus, mesurant le nombre de personnes moyen à être infectées par une personne atteinte du Covid-19, est passé - en seulement quelques jours - de 0,7 à 1,1 dans le pays. Or, il doit être inférieur à 1 pour considérer que l'épidémie recule, selon les spécialistes. » (Bron : France Info, « Coronavirus : comment l'Allemagne, en plein déconfinement, gère-t-elle ses nouveaux foyers de contamination ? », 11.05.2020, beschikbaar op <https://www.francetvinfo.fr/sante/maladie/coronavirus/coronavirus-comment-l-allemande-en-plein-deconfinement-gere-t-elle-ses-nouveaux-foyers-de-contamination-3959439.html>,).

« Deux jours seulement après l'annonce d'un retour progressif à la normale en Allemagne, un canton a dû réintroduire le confinement vendredi 8 mai et deux autres y songent face à un nombre de contaminations reparti à la hausse. En Rhénanie du Nord- Westphalie, un important foyer de Covid-19 a vu le jour à Coesfeld dans une usine de transformation de viande, dont plus de 100 des 1200 employés ont été infectés. Ces installations ont été provisoirement fermées, a déclaré vendredi le ministre de la Santé de ce land (Etat régional), Karl-Josef Laumann. De manière plus large, il a été décidé que la levée des restrictions dans les contacts entre les personnes, de même que l'ouverture des restaurants et des parcs d'attractions seraient reportées d'une semaine, jusqu'au 18 mai, dans ce canton. Les écoles et les crèches ne sont pas touchées par cette mesure.

[...]

Possible remise en question de l'allègement du confinement

Dans le Schleswig-Holstein, une région frontalière du Danemark, un abattoir du canton de Segeberg a enregistré 109 cas de contamination, ce qui jette la suspicion sur l'ensemble de la filière en Allemagne. Dans l'est, en Thuringe, dans le canton de Greiz qui compte près de 100.000 habitants, plusieurs maisons pour personnes âgées ont connu une flambée de contaminations.

[...]

Reconfinement à niveau local

L'Allemagne a décidé mercredi d'un retour partiel à la normale. Mais face au risque d'une deuxième vague, jugée "certaine" par les virologues, la chancelière Angela Merkel et les régions allemandes se sont entendues mercredi sur un mécanisme de reconfinement au niveau local si le nombre des contaminations par le nouveau coronavirus repartait à la hausse. Cela se fait par canton, ville, voire même par établissement lorsqu'il s'agit d'une maison de retraite ou d'un immeuble d'habitation, et non plus comme jusqu'ici de manière généralisée pour une région ou le pays tout entier. Le seuil de déclenchement de ce reconfinement a été fixé à 50 infections en moyenne pour 100.000 habitants sur une période de sept jours par zone. Ce chiffre était dernièrement proche de 90 dans le canton de Greiz et de 52,7 dans celui de Coesfeld, selon l'Institut de santé publique Robert Koch (RKI). »

(MSN Actualités, « En Allemagne, premier retour en arrière après l'annonce du déconfinement », 9 mai 2020, beschikbaar op [https://www.msn.co/nfr-he/acliaaite/o\(her/en-allemanne-premier-retour-en-arr%C3%A8re-apr%C3%A8s-l-annonce-du-d%C3%A9confinement/ur-BB130cNb\)](https://www.msn.co/nfr-he/acliaaite/o(her/en-allemanne-premier-retour-en-arr%C3%A8re-apr%C3%A8s-l-annonce-du-d%C3%A9confinement/ur-BB130cNb)),)

Gelet op deze elementen is het legitiem zich te ontevreden over de beslissing van verwerende partij verzoeker naar Duitsland terug te sturen.

Er is bovendien geen zekerheid dat verzoeker de mogelijkheid zal hebben om een asiel verzoek in te dienen en dat hij toegang naar opvangvoorzieningen zal krijgen.

Volgens de Aida rapport, Update 2019: "Please note that this report has largely been written prior to the outbreak of COVID-19 in

Germany, Subsequently measures have been taken which impact the situation of asylum seekers and beneficiaries of international protection. While these measures have not been inserted throughout the AIDA report, this box aims to present some of the main measures applied as of 30 June 2020: Access to the procedure: In the second half of March 2020, the BAMF generally did not register asylum applications. Since April 2020, asylum applications have to be submitted using a form in order to minimise personal contacts with staff members.

Examination of applications for international protection: Interviews in the asylum procedure were suspended for most cases. According to the BAMF, a limited number of interviews can now be carried out in specially equipped rooms in which health protection measures can be observed. Negative decisions were not handed out to asylum seekers between April 2020 and 11 May 2020. in order to take into account the difficulties to contact lawyers or NGOs.

Reception conditions: No country-wide regulations were in place, so the prevention and management of COVID-19 outbreaks in accommodation centres lay with Federal States and municipalities. Some courts have ruled that the obligation for asylum seekers to stay in collective accommodation centres had to be lifted, but other courts have upheld this obligation. » (AIDA, "Germany - Update 2019", 2020, p. 11).

Door geen rekening te houden met de Covid crisis en haar impact op de toegang tot de asiel procedures, heeft de verwerende partij haar zorgvuldigheid plicht alsook haar motiveringplicht geschonden.

2. Systematische tekortkomingen in het Duitse asielsysteem

Niet alleen heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met recente en objectieve informatie over het Duitse opvangsysteem, waaruit blijkt dat er systematische tekortkomingen in het Duitse asielsysteem zijn, met een aanzienlijk tekort aan huisvesting en racistisch geweld bestaat waartegen de Duitse autoriteiten niet in staat zijn om migranten effectieve bescherming te bieden, maar heeft zij ook gedeeltelijk

het rapport AIDA -Asylum Information Database - Country report : Germany, 2019 update - July 2020 (AIDA- rapport) gelezen, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Bijgevolg kan de beslissing van de tegenpartij niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

De bestreden beslissing minimaliseert de gevolgen van de limiet van bewegingsvrijheid die een "residenzpflicht" is en zwijgt in dit verband over de moeilijkheden die worden veroorzaakt door de reiskosten, die een obstakel vormen voor de bewegingsvrijheid:

"For example, the authorities provide asylum seekers in the AnKER centres with subsidised public transport tickets. However, residents in accommodation centres attached to AnKER centre (Dependancen) located outside the municipality of the competent AnKER centre - e.g. Schwandorf located 38km from Regensburg, or Garmisch, located 90km away from Munich - are only provided with public transport tickets to travel to the competent AnKER centre for official appointments such as interviews with the BAMF. Applicants have to cover their own travel costs for any other appointments, including meetings with NGOs or doctors, that are not present in Dependancen. The set-up and location of the Dependancen therefore poses an additional barrier to asylum seekers' access to essential services.³³⁰In most Federal States, applicants need a special permission to travel to other parts of the state or to other parts of Germany (see Residenzpflicht above), (p.84)

De verzoeker leefde in a "residence" en had een zeer beperkte toegang tot het openbaar vervoer zoals het ook uit het AIDA report blijkt:

"Following an initial period in a reception centre, asylum seekers are usually referred to accommodation centres or apartments in other places of residence (see Types of Accommodation). Some of these accommodation centres are located in remote areas without proper access by means of public transport. If the place of residence is located far away from the next town, travel costs to get there may also pose a serious problem in practice, since these costs would only be covered from public funds in exceptional cases. Accordingly, access to NGOs can be severely restricted under such circumstances, (p.69)

Bovendien stelt verwerende partij dat 'Eet Aida-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initële en collectieve opvangcentra " (zie bestreden beslissing). Echter in de AIDA verslag worden de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland herinnerd. Deze tekortkomingen zijn door de massale instroom van migranten veroorzaakt. In sommige gevallen, leven de asielzoekers op straat of moeten ze in overvolle opvangcentra blijven met een verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen:

"Neither refugees nor beneficiaries of subsidiary protection are obliged to stay in reception centres or other forms of collective accommodation centres. However, in many places, particularly in the big cities, it often proves very difficult for beneficiaries to find apartments after they have been granted protection status. Therefore, it has been reported that many beneficiaries stay in collective accommodation centres for long periods. This can pose a problem for municipalities since it is not clear on which legal basis they are staying in those centres and which institution has to cover the costs.

Some figures are available for the Federal State of Bavaria, but only for the situation in 2018: In Bavaria, 27.7% of persons living in accommodation centres in January 2018 were considered to be "false occupants " (Fehlbeleger), which is the bureaucratic term for persons who are allowed to leave the centres, but have not found an apartment yet. This refers to 8,330 beneficiaries of international protection (out of a total of 30,075 persons living in accommodation centres throughout Bavaria on 31 January 2018) who, in theory, were not obliged to live in this type of accommodation.

A study by the Federal Institute for Research on Building, Urban Affairs and Spatial Development published in October 2017 deals inter alia with the housing situation of beneficiaries of international protection in 10 municipalities throughout Germany. The main findings of this study include the following: "Integration into the housing market does not equal integration into society: In municipalities in which the placement of refugees in the regular housing market succeeds, there is often a lack of prospects for suitable jobs and training positions. In addition, it is difficult for refugees to overcome distances to integration courses, doctors, shopping facilities and friends, as they are dependent on public transport, which has shortcomings in rural regions. These factors complicate the sustainable integration of refugees into society... A tense housing market situation impedes the integration of refugees on the housing market: In large cities and university cities with tense housing markets, many refugees live in emergency and collective accommodation with no quality of living for long periods of time. The integration into the housing market is only successful to a certain extent and the construction of new social housing is progressing slowly. In many cities, the fluctuation reserves of the housing market are exhausted and the bottlenecks in part lead to a "black market"for finding accommodation in certain areas... Placement in flats is not generally better than housing in collective accommodation: The decentralised accommodation of refugees in flats contributes particularly to the integration into the housing market if the refugees can take over the rental agreements. In practice, it is not always an improvement over placement in collective accommodation. In some places the flats are occupied by many people who have not chosen to share

rooms, bathroom and kitchen. The living standard is sometimes lower than in small hostels and privacy is severely limited. " (p. 145)

"Because different policies are pursued on regional and local level, it is impossible to make general statements on the standards of living in the follow-up accommodation facilities.

It has also been pointed out that living conditions in individual apartments are not necessarily better than in accommodation centres (e.g. if apartments are provided in run-down buildings or if decentralised accommodation is only available in isolated locations). Nevertheless, the collective accommodation centres, and particularly the bigger ones (often referred to as "camps " by critics) are most often criticised by refugee organisations and other NGOs.

While occupancy rates have improved in recent years, some aspects of collective accommodation centres continue to be identified as problematic by asylum seekers and NGOs. Facilities are often isolated or in remote locations. Many temporary facilities do not comply with basic standards and do not guarantee privacy.³⁶¹ According to reports this has led to serious health problems for some asylum seekers, especially in cases of long stays in collective accommodation centres. In facilities in which food is provided, asylum seekers are sometimes not allowed to prepare their own food and/or no cooking facilities exist. The quality of food is often criticised where food is handed out in the form of pre-packed meals.

Concerns have also been raised around limited space and equipment for recreation, including for children, in some facilities. In some centers, no separate and quiet space is available for children, for example to do their homework for school.

Furthermore, many facilities lack qualified staff, thus highlighting the crucial role played by NGOs and volunteers, particularly regarding counselling and integration. A lack of communication between authorities and NGOs and/or volunteers has also been flagged problematic "(p.92).

Uit een persartikel met als titel "Comment l'Allemagne accueille ses migrants" blijkt het ook dat:

" Les infrastructures allemandes destinées à loger les demandeurs d'asile sont à bout de souffle et les conditions se détériorent dans les centres d'accueil pour réfugiés qui sont surpeuplés. Une fois qu'ils ont rempli le formulaire de demande d'asile, les nouveaux migrants doivent séjourner pendant une durée maximale de trois mois dans un centre d'accueil temporaire. Ensuite, ils sont censés être transférés dans un centre d'hébergement prévu pour des séjours plus longs ou dans un appartement privé, selon les Etats. Or, à cause de la pénurie de logements de ce type, les migrants doivent rester plus longtemps dans des centres d'accueil temporaires de plus en plus surpeuplés » (Gather inStupp, « L'Allemagne peine à loger un nombre croissant de demandeurs d'asile »).

Verder, stelt de verwerende partij stelt dat het van het AIDA rapport blijkt dat de verzoekers voor internationale bescherming wel problemen ervaren om toegang te hebben tot gezondheidszorg maar dat dit niet "dermate problematisch is dat een overdracht aan duistland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest "bestreden beslissing, blz.4).

Wat betreft de toegang tot medische zorgen, stelt de AIDA-rapport echter vast dat:

"The law restricts health care for asylum seekers to instances "of acute diseases or pain", in which "necessary medical or dental treatment has to be provided including medication, bandages and other benefits necessary for convalescence, recovery, or alleviation of disease or necessary services addressing consequences of illnesses. " Furthermore, vaccination and "necessary preventive medical check-ups " shall be provided. The law further contains a special provision for pregnant women and women who have recently given birth. They are entitled to "medical and nursing help and support ", including midwife assistance. In addition, the law states that further benefits can be granted "if they are indispensable in an individual case to

secure health". The term "necessary treatment" within the meaning of the law has not conclusively been defined but is often considered to mean only medical care that is absolutely unavoidable. However, the wording of the law suggests that health care for asylum seekers must not be limited to "emergency care" since the law refers to acute diseases or pain as grounds for necessary treatment. Accordingly, it has been argued that a limitation of treatment to acute diseases is not in accordance with the law. If chronic diseases cause pain, they have to be treated as well.³⁹⁰ There remains a dispute, however, as to what treatment is necessary in these cases, i.e. if the treatment of pain requires treatment of the causes of the chronic disease, or if a more cost-effective treatment option (usually medication) that eliminates the pain, at least temporarily, is sufficient. It has been reported that necessary but expensive diagnostic measures or therapies are not always granted by local authorities, which argue that

only "elementary " or "vital " medical care would be covered by the law.³⁹¹ Even if a chronic disease is not causing pain momentarily, asylum seekers might still be entitled to treatment, if it is indispensable to secure health pursuant to Section 6(1) of the Asylum Seekers' Benefits Act. Recently, some Regional Social Courts have argued that this provision must be interpreted broadly in accordance with the

constitution. Thus, apart from a few exceptions, especially in the case of minor illnesses or short stays, a level of benefits must be established that corresponds to regular health insurance.³⁹² A common problem in practice is caused by the need to obtain a health insurance voucher (Krankenschein). These vouchers or certificates are usually handed out by medical personnel in the initial reception centres, but once asylum seekers have been referred to other forms of accommodation, they usually have to apply for them at the social welfare office of their municipality. Critics have pointed out that the ambiguity of the scope of benefits under the law leads to varying interpretations in practice from municipality to municipality and may result in bureaucratic arbitrariness by case workers at the social welfare offices, who usually have no medical expertise.³⁹³ 394The necessity to distribute health insurance vouchers individually also imposes significant administrative burden on the social services. " (p.97-98).

Uit het AIDA-verslag blijkt dat de psychologische zorg van de aanvrager niet zal worden verleend indien hij naar Duitsland zou terugkeren.

Daarnaast getuigen verschillende persartikelen, maar ook rapporten van NGOs, van de slechte behandeling van migranten op het Duitse grondgebied:

- « German police registered a total of 609 attacks on asylum-seekers and refugees during the first half of 2019, according to the Neue Osnabrücker Zeitung. The newspaper cited an answer given by the German federal government in response to a question by the parliamentary group of the Left party. The crimes ranged from verbal insult and harassment to arson and dangerous bodily harm. " (DW, "Germany: Over 600 attacks on refugees in first half of 2019", 5 september 2019, beschikbaar op <https://www.dw.com/en/germanv-over-600-attacks-on-refugees-in-first-half-of-2019/a-50296504>).

- « Attacks on refugees, asylum seekers and those providing them with assistance, remained a matter of concern. In the first half of 2019, police recorded 609 attacks on refugees and asylum seekers, 60 attacks on refugee shelters, and 42 attacks against relief organizations and volunteers. Police authorities attributed the overwhelming majority of these attacks to perpetrators with a "right wing motivation. " HRW, "Germany: Events of 2019", December 2019 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/germany>).

- « Bien qu'elles aient été moins nombreuses que les années précédentes, les attaques visant les réfugiés et les demandeurs d'asile restent préoccupantes. Au cours du premier semestre de 2018, la police a enregistré 621 agressions à l'encontre de réfugiés et de demandeurs d'asile en dehors de chez eux, et 77 attaques visant des foyers d'accueil de réfugiés.

Les manifestations xénophobes organisées en août dans la ville de Chemnitz, déclenchées par le meurtre d'un Allemand qui aurait été commis par deux ressortissants étrangers et qui a été exploité par l'extrême droite, ont été le théâtre de violences, notamment d'attaques contre des personnes perçues comme étant « non allemandes » Human Rights Watch, « Allemagne - Evénements de 2018 - Section du chapitre UE » (beschikbaar op : <https://www.hrw.org/fr/world-report/2019/country-chapters/326081>):

- « Often enough, the rejection of Islam manifests itself in the form of vandalism or violence. Statistics from the German Interior Ministry show there were at least 950 attacks on Muslims and mosques last year. That includes hate speech in the internet, but also threatening letters and Nazi symbols or slogans daubed on buildings. In almost all of these cases, it is assumed that the perpetrators had right-wing extremist motives. Many Germans make little effort to differentiate between Islam and Islamism. Muslims are constantly under pressure to justify themselves, even if they have fully integrated into German society. That, too, leads to a situation in Germany in which many feel like the country that they call home is being taken away from them. The fear in Hanan Kayed swells again after every single terrorist attack - each time a self-proclaimed Islamic State stooge shoots or stabs people - or drives a semi-truck into a crowd. When that happens, she says, she would rather just curl up into a ball and stay in her apartment until things have quieted down. " (The Spiegel, "The Changing Face of the Country", 19 avril 2018, beschikbaar op <https://www.spiegel.de/international/germany/germany-and-immigration-the-changing-face-of-the-country-a-l203143.html>).

- « Quelques jours après la démonstration de force de l'extrême droite réclamant le départ des étrangers, un migrant a été tabassé en rentrant chez lui. La police affirme que l'agression est de nature xénophobe » (Le Figaro. « Allemagne : un migrant victime d'une agression raciste », 30 août 2018 :

Beschikbaar op <http://www.lefigaro.fr/international/2018/08/30/01003-20180830ARTFIG00060-allemande-un-migrant-victime-d-une-agression-raciste.php>).

In dit verband een rapport van Amnesty International wijst erop dat de bescherming tegen die racist geweld niet genoeg is:

« l'inefficacité de la réaction des autorités face à la nette augmentation des crimes de haine à travers l'Allemagne - notamment des attaques contre des centres d'accueil pour personnes en quête d'asile ». « les crimes violents à caractère raciste commis contre des minorités raciales, ethniques ou religieuses ont globalement augmenté de 87 %, passant de 693 en 2013 à 1 295 en 2015 ». In het verslag wordt

benadrukt dat « tout au long de l'année 2015 on a relevé chaque semaine jusqu'à six manifestations contre les réfugiés » (Amnesty International, « L'Allemagne ne fait pas le nécessaire pour combattre la montée des crimes de haine », 9 juin 2016 <https://www.amnestv.be/infos/actualites/article/hausse-spectaculaire-des-crimes-de-haine-en-allemanve>).

In zijn beslissing beweert de Vreemdelingendienst dat het beginsel van non-refoulement in Duitsland is geëerbiedigd. Uit de AIDA-rapport blijkt echter duidelijk dat de Duitse autoriteiten mensen beletten de grens over te steken en hen uitwijzen zonder hun beschermingsbehoeften te hebben onderzocht, hetgeen een volledige schending is van het beginsel van non-refoulement (blz. 20-21):

“Since 2013, asylum seekers should not be sent back to neighbouring countries without their applications for international protection having been registered. It is not clear, however, whether this practice is applied in all cases: even if migrants have crossed the border - which is defined as a 30 km strip on the basis of a legal fiction laid down in the Residence Act - they have not necessarily entered the territory, 15 and it is possible that a removal to the neighbouring state (Zurückweisung) is still carried out at this point.

In recent years, Germany has regularly re-introduced border controls at its borders with Austria. Media reports from 2016 suggest that, at the Austrian-German border, people were immediately sent back to Austria, although it had not been clarified whether they intended to apply for asylum in Germany. 16 In response to an information request, the Federal Police

stated that persons who had applied for asylum had not been returned on the basis of national law' or on the basis of the readmission agreement with Austria. However, in the same statement the Federal Police mentioned that there had been returns of people who had asked for asylum in Germany but were returned to other Member States of the Dublin Regulation. The Federal Police did not provide information on the number of such cases. It claimed that the BAMF had not been carrying out Dublin procedures in these cases but had been involved in these returns by determining the responsible Member State under the Dublin Regulation. The Federal Police also claimed that procedural guarantees, in particular access to an effective remedy as regulated in the Dublin Regulation, were provided to in these return procedures. 17 The government clarified in 2017 that Dublin procedures at the borders are conducted by the BAMF (see Dublin: Procedure).

In 2018, following a heated political debate, a new procedure was introduced which enables the Federal Police to refuse entry at the border. This procedure is based on administrative regulations only: i.e. no legislative changes were implemented. In 2019, it was only applied to the Austrian-German border, as this was the only border where controls took place. The current temporary re-introduction of border controls with Austria is valid until 11 November 2020. The aim of the new approach is to facilitate the immediate removal of persons who have already applied for asylum in a southern European country with which Germany has concluded a special readmission agreement; namely Spain and Greece.»

Andere bronnen bevestigen dat Duitsland het beginsel van non-refoulement niet systematisch respecteert:

- Human Rights Watch. « Allemagne - Evènements de 2018 - Section du chapitre UE » (beschikbaar op : <https://www.hrw.org/fr/world-report/2019/countrv-chapters/326081>. stuk 15):

<? Les ONG ont critiqué certains aspects du système allemand d'expulsion après le signalement d'une série de cas où des demandeurs d'asile avaient été renvoyés dans leurs pays d'origine alors que leurs dossiers étaient encore en instance, notamment celui d'un Tunisien expulsé en dépit d'une ordonnance d'un tribunal bloquant son transfert en raison de risques de torture ».

- Le Parisien, « L'Allemagne et l'Espagne veulent aider le Maroc à refouler les migrants loin des côtes », 11 août 2018 (disponible sur: <http://www.leparisien.fr/politique/l-allemanve-et-l-espanve-veulent-aider-le-maroc-a-refouler-les-migrants-loin-des-cotes-11-08-2018-7850115.php>):

« Les autorités marocaines ont commencé à éloigner du nord du pays les candidats à une vie meilleure en Europe, souvent originaires d'Afrique subsaharienne.

Alors que l'Espagne est devenue cette année la première porte d'entrée en Europe par la mer de clandestins, le nouveau dirigeant espagnol, le socialiste Pedro Sanchez et la chancelière conservatrice allemande, Angela Merkel, ont affiché samedi en Espagne leur entente sur la question migratoire.

Si un accord entre les deux pays vient d'entrer vigueur (lire ci-dessous), tous deux plaident pour une aide européenne pour aider le Maroc à contrôler ses frontières.

Plus de 23 000 migrants sont arrivés par la mer en Espagne depuis le début de

l'année, selon le dernier bilan de l'Organisation internationale pour les migrations (OIM). Ces derniers jours, les autorités marocaines ont d'ores et déjà chassé les migrants de campements ou logements dans le nord du royaume ».

Door geen rekening houden met deze verschillende bronnen, heeft de tegenpartij haar beslissing niet rechtsgeldig gemotiveerd, in strijd met artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verschillende bronnen van openbare en objectieve informatie wijzen in dit verband op een aanscherping van de Duitse asielprocedure:

- "According to a ruling by the Osnabrück Social Court (Sozialgericht), asylum-seekers can have their cash benefits cut if they have already applied for asylum in another EU country. Cities and counties may reduce cash benefits to an asylum-seeker according to a ruling by the Osnabrück Social Court if they have already applied for asylum in another country. The court in a ruling on Tuesday rejected the lawsuit of a Sudanese against the reduction in his benefits by the Osnabrück district. He had first applied for asylum in France. It is crucial that the asylum application made in Germany is inadmissible, since the country of first entry into the EU is responsible for an asylum application according to the so-called Dublin procedure, the court said. The reduction in benefits could be seen as a way to pressure the affected to voluntarily return to France. (Casefile: AZ: S 44 AY 76/19 ER)" (African Courier, "Germany: Court allows reduction in asylum-seeker's benefits to make them leave", 11 maart 2020, beschikbaar op <https://www.iheafriancourier.de/seeking-asylum-in-germany/germany-court-allows-reduction-in-asylum-seekers-benefits-to-make-them-leave/>).

- HRW, "Germany: Events of 2019", December 2019 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/germany>):

« A package of federal immigration and asylum law changes in June 2019, negatively impacted rights. NGOs criticized reductions in social benefits and the grounds for detaining migrants pending deportation, along with the continued use of prisons for immigration detention. Separate amendments to deportation law, which entered force in August, limited the ability of rejected asylum seekers who cannot be removed to work or study. »

- RFI. « Allemagne : une nouvelle loi sur l'immigration pour faciliter les expulsions », 17 avril 2019 (beschikbaar op: <http://www.rfi.fr/europe/20190417-allemande-une-nouvelle-loi-immigration-faciliter-expulsions>):

« L'Allemagne vient d'adopter, ce mercredi 17 avril au matin, en Conseil des ministres, quatre nouveaux projets de loi sur l'immigration. Deux d'entre eux visent à faciliter l'intégration de réfugiés. Celui qui veut faciliter les expulsions de demandeurs d'asile déboutés suscite des polémiques en raison des mesures prévues. (...)

La nouvelle loi prévoit également la possibilité de placer les personnes concernées dans des prisons normales en attendant leur expulsion, les places dans les centres de rétention spécialement créés pour cela étant largement insuffisantes. Une mesure qui provoque des polémiques notamment à droite, car elle est contraire au droit européen estimant que cela n'est possible que si les personnes concernées constituent un danger pour la sécurité ».

Dw, «L'Allemagne enregistre une baisse des demandes d'asile», 23 janvier 2019 (beschikbaar op: <https://www.dw.com/fr/lallemagne-enregistre-une-baisse-des-demandes-dasile/a-47202764-0>):

« Un nouveau rapport présenté par Berlin confirme une baisse du nombre de demandes d'asile. Le ministre allemand de l'Intérieur estime que l'Allemagne "reprend de plus en plus la main sur l'immigration". 185.000 demandes d'asile ont été enregistrées en Allemagne en 2018. C'est ce qu'a indiqué Horst Seehofer ce mercredi matin. Le ministre allemand de l'Intérieur s'est félicité d'une baisse de 16% par rapport à l'année précédente.

La Syrie, l'Afghanistan, l'Irak et l'Iran figurent parmi les principaux pays d'origine des demandeurs d'asile, alors que le taux de protection a atteint 35% en 2018. En 2017, celui-ci était encore de plus de -13%.

Un plafond limité à 220 000 demandeurs d'asile par an.

L'entrée de M. Seehofer au gouvernement en mars 2018 semble avoir joué sur cette tendance baissière. Depuis son accession au poste de ministre de l'Intérieur, la politique migratoire allemande s'est considérablement durcie, notamment depuis que l'Allemagne s'est fixée pour objectif de n'accueillir qu'entre 180.000 et 220.000 demandeurs d'asile par an.

Ce matin à Berlin. M. Seehofer s'est félicité du recul continu du nombre d'arrivants en Allemagne. Selon lui, "les mesures politiques prises dans le passé ont eu l'impact souhaité. Nous reprenons de plus en plus en main l'immigration, nous avons rétabli l'ordre et des règles claires ont été mises en application. "

Un environnement administratif hostile

Cet objectif de limiter le nombre de demandeurs d'asile à 220.000 reste très critiqué, notamment de la part des centres d'aide aux migrants, qui voient ces derniers mois de plus en plus de difficultés pour déposer une demande d'asile.

C'est le cas de Tanya Diem, directrice du Ökumenischer Helferkreis de Sandhausen, un cercle qui soutient les migrants dans leurs démarches administratives : "Tout ce qui valait il y a encore quelques années, avant que Horst Seehofer ne soit là, ne sont plus d'actualité. Les démarches sont souvent très complexes, déroutantes pour ceux qui ne les connaissent pas et extrêmement longue " ».

Euronews, « Les migrants ne sont plus autant les bienvenus en Allemagne », 30 juillet 2018 (beschikbaar op <https://fr.euronews.com/2018/07/27/les-migrants-ne-sont-plus-autant-les-bienvenus-en-allemande>):

« En 2015, des milliers de migrants venus du monde entier arrivaient en Hongrie et Autriche, puis se dirigeaient vers leur destination de choix : l'Allemagne, alors réputée pour sa politique d'accueil généreuse. Trois ans ont passé. Euronews retourne en Bavière, l'une des principales portes d'entrée du pays. Sur place, l'heure est à un renforcement des contrôles et à une application plus stricte des mesures d'expulsion. Une démarche qui trouve un écho au niveau fédéral. (...) »

Christian Erntl nous raconte qu'un soir vers 23h, des migrants ont sonné à la porte de chez lui : "Un groupe d'environ 20 personnes a sonné à notre porte, c'était une famille de Syrie : les batteries de leur portable étaient déchargées et ils nous ont demandé s'ils pouvaient utiliser notre téléphone," explique-t-il avant de nous montrer un endroit en particulier dans la forêt voisine du village : "Tout le long du chemin d'ici jusque vers la forêt, il y avait des sacs et des vêtements abandonnés partout," dit-il. Il explique avoir trouvé des documents déchirés et brûlés : "Ils font ça pour éviter qu'on les renvoie vers la Grèce ou la Hongrie, les pays où ils ont été enregistrés pour la première fois en arrivant dans l'Union européenne, ils veulent être enregistrés pour la première fois en Allemagne pour pouvoir rester ici," fait-il remarquer.

Quant à la politique migratoire, voici ce qu'elle devrait comporter selon lui : "Il devrait y avoir des contrôles à la frontière pour vérifier qui entre dans notre pays, qui est habilité à recevoir l'asile, qui a besoin d'assistance, qui n'en a pas besoin.

Ceux qui quittent leur pays pour des raisons économiques, qui viennent en Allemagne juste pour gagner de l'argent," poursuit-il, "devraient être renvoyés chez eux et ce doit être fait à la frontière. » (...) »

L'Allemagne est en train de durcir sa législation en matière d'accueil avec le récent accord conclu entre Angela Merkel et le parti bavarois CSU, la Bavière étant en première ligne pour réclamer le renforcement des contrôles aux frontières. Son gouvernement le fait déjà ».

Echter is de juridische hulp voor asielzoekers echt beperkt in Duitsland. Het is het gevolg van een merkwaardig systeem:

"During court proceedings, asylum seekers can apply for legal aid to pay for a lawyer. The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success. This "merits test" is carried out by the same judge who has to decide on the case itself and is reportedly applied strictly in many parts of Germany. 58 Therefore some lawyers do not always recommend to apply for legal aid, since they are concerned that a negative decision in the legal aid procedure may have a negative impact on the main proceedings. Furthermore, decisionmaking in the legal aid procedure may take considerable time so lawyers regularly have to accept a case before they know whether legal aid is granted or not. Lawyers often argue that fees based on the legal aid system do not always cover their expenses. As a consequence, specialising only on asylum cases is generally supposed to be difficult for law firms. Most lawyers specialising in this area have additional areas of specialisation while a few also charge higher fees on the basis of individual agreements with their clients. It is possible to appeal against the rejection of an asylum application at an Administrative Court without being represented by a lawyer, but from the second appeal stage onwards representation is mandatory. " (AIDA-rapport,p.29).

Dit is niet alleen een belangrijke tekortkoming van het Duitse asielstelsel die aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het recht van asielzoekers niet te worden onderworpen aan een maatregel die in strijd is met artikel 3, maar het is ook van invloed op het recht op een eerlijk proces, zoals bepaald in artikel 6 van het EVRM, en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals bepaald door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Door geen rekening te houden met deze beschikbare informatie, schendt de verwerende partij zijn motiveringsplicht.

In dit verband moet er worden verwijzen aan de restrictieve praktijk van sommige Duitse staten:

"The anecdotal evidence that Germany's migration-related bureaucracy can be racist, Kafkaesque and downright unpleasant is manifest. But now, according to a new report published by German public broadcaster ARD, there is evidence that 22 of the offices that process asylum requests might actually offer worse chances of being allowed to stay than others.

According to the report, at some branches of the Federal Office for Migration and Refugees (BAMF), especially in Berlin, eastern Germany and Bavaria, the chances of being granted asylum are "significantly worse, "sometimes by more than 30%, despite nationwide regulations on who is eligible for protected refugee status.

The report was based on information from the Interior Ministry in response to a petition from the opposition Left party. BAMF sits under the auspices of the Interior Ministry.

'A cynical lottery'

"Quality control shortcomings at BAMF are making asylum applications a cynical lottery," said Gila Jelpke, the Left party's domestic politics expert. "There are massive deficiencies at certain locations, which results in asylum applications being rejected in large numbers ... all those seeking protection must find equal opportunities throughout Germany. "

The organizational structure of migration offices processing asylum applications varies from German state to state, and Jelpke pointed to the issues in Bavaria as specifically problematic. Its conservative state

government has been particularly ardent about closing smaller offices in favor of opening bigger "anchor centers" for would-be refugees, where all parts of the asylum process — from the initial arrival to housing during the decision process to an eventual approval or deportation — are supposed to take place under one roof.

"The fact that Bavarian anchor centers in particular have low protection rates points to political demands," Jelpke said. "These camps must finally be closed." (DW, "Germany: Chances of refugees gaining asylum depend on where they apply" 22 oktober 2019, beschikbaar op <https://www.dw.com/en/zermanv-chances-of-refuzees-zaininz-asvlum-depend-on-where-they-applv/a-50914188>).

Zonder adequate juridische hulp kan het dus zeer moeilijk te worden om internationale bescherming te krijgen, onafhankelijk van het herkomst of het relaas.

De tekortkomingen van het Duitse opvangsysteem zijn door de tegenpartij niet goed aangepakt. De verwerende partij houdt immers geen rekening met of leest gedeeltelijk objectieve en recente informatie waarin de Duitse opvangvoorzieningen aan de kaak worden gesteld. Bijgevolg heeft de verwerende partij geen zo streng mogelijk onderzoek verricht naar het risico van schending van artikelen 3 en 6 EVRM.

Om alle bovengenoemde redenen, heeft de tegenpartij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Duitsland uitgevoerd en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd, overeenkomstig artikel 62 van de wet van 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen. De verwerende partij schendt ook artikelen 3 en 6 EVRM, artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin III- verordening, en artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Het was derhalve de taak van de verwerende partij om de discretionaire bepaling van artikel 17.1. van de Dublin III Verordening toe te passen."

In fine van zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende bronnenlijst toe:

« 3) France Info, « Coronavirus : comment l'Allemagne, en plein déconfinement, gère-t-elle ses nouveaux foyers de contamination ? », 11.05.2020 (beschikbaar op <https://www.franceinfo.fr/same/maladie/coronavirus/coronavirus-comment-l-alieinagnc-en-plein-deconfinement-gcre-t-elle-ses-nouveaux-foyers-de-contamination-3959439.html>);

4) Zinfos974, « Allemagne, premier retour en arrière après l'annonce du déconfinement », 9 mei 2020 (beschikbaar op <https://www.zinfos974.com/Allemagne-Premier-retour-en-arriere-apres-l-annonce-du-deconfinement-a-154371.html>);

5) AIDA, "Germany - Update 2019", 2020, p.II, 20-21, 29, 69, 84, 92, 97-98, 145 (Beschikbaar op <https://asvlummeurope.org/wp-content/uploads/2020/07/report-download-aida-de-2019update.pdf>);

6) The New Humanitarian « L'Allemagne peine à loger un nombre croissant de demandeurs d'asile », 24 octobre 2014 (beschikbaar op: <https://www.thenewhumanitarian.org/fr/analyses/2014/t0/24/l-alle-magne-pcine-loger-un-nombre-croissant-de-demandeurs-d-asile>);

7) DW, "Germany: Over 600 attacks on refugees in first half of 2019", 5 september 2019, (beschikbaar op <https://www.dw.com/en/germanv-over-600-attacks-on-refugees-in-first-half-of-2019/a-50296504>):

8) HRW, "Germany: Events of 2019", December 2019 (beschikbaar op <https://www.hrw.org/world-report/2020/country-chapters/germanv>):

9) Human Rights Watch, « Allemagne - Evénements de 2018 - Section du chapitre UE » (beschikbaar op: <https://www.hrw.org/fr/world-report/2019/country-chapters/326081>);

10) The Spiegel. "The Changing Face of the Country", 19 avril 2018 (beschikbaar op <https://www.spiegel.de/international/germanv/gennanv-and-immigration-the-changing-face-of-the-countrv-a-1203143.html>);

11) Figaro, « Allemagne : un migrant victime d'une agression raciste », 30 août 2018 (beschikbaar op : <http://www.letlgaro.fr/international/2018/08/30/01003-20-i-8Q830AR.TFIG00060-aliemagne-un-inigrant-victime-d-une-agression-raciste.php>);

12) Amnesty International, « L'Allemagne ne fait pas le nécessaire pour combattre la montée des crimes de haine », 9 juin 2016 (beschikbaar op: <https://www.amnesty.be/infos/actualites/article/hausse-spectaculaire-des-crimes-de-haine-en-alle-magne>);

13) Le Parisien, « L'Allemagne et l'Espagne veulent aider le Maroc à refouler les migrants loin des côtes », 11 août 2018 (beschikbaar op : <http://www.leparisien.fr/politique/l-alle-magne-et-l-espagne-veulent-aider-le-maroc-a-refouler-les-migrants-loin-des-cotes-11-08-2018-7850115.php>);

14) Casefile: AZ: S 44 AY 76/19 ER) (African Courier, "Germany: Court allows reduction in asylum-seeker's benefits to make them leave", 11 maart 2020 (beschikbaar op

<https://www.theafricancourier.de/seeking-asylum-in-germany-7aermanv-couit-allowvs-reduction-in-asylum-seekers-benefits-to-make-them-leave/>);

15) RFI, « *Allemagne : une nouvelle loi sur l'immigration pour faciliter les expulsions* », 17 avril 2019 (beschikbaar op: <http://www.rfi.fr/europe/20190417-allemanne-une-nouvelle-loi-immigration-faciliter-expulsions>);

16) DW, « *L'Allemagne enregistre une baisse des demandes d'asile* », 23 janvier 2019

(beschikbaar op: <https://www.dw.com/fr/lallemagne-enregistre-une-baisse-des-demandes-dasile/a-47202764-0>);

17) Euronews, « *Les migrants ne sont plus autant les bienvenus en Allemagne* », 30 juillet 2018 (beschikbaar op <https://fr.euronews.com/2018/07/27/les-migrants-ne-sont-plus-autant-les-bienvenus-en-Allemagne>);

18) DW, « *Germany: Chances of refugees gaining asylum depend on where they apply* » 22 oktober 2019 (beschikbaar op <https://www.dw.com/en/germany-chances-of-refugees-gaining-asylum-depend-on-where-they-apply/a-50914188>)."

2.2.4.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 2.6, 17, 18.1, b) en 22 van de Verordening 604/2013/EU aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen uit de verordening zou schenden.

2.2.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.2.4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 16 februari 2005, nr. 140.730).

2.2.4.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De relevante passages uit deze wetsbepaling luiden als volgt:

"§ 1.

Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 3.

Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

(...)

§ 4.

Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(...)”

2.2.4.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 september 2021 in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij nazicht van de Eurodac-databank op 13 september 2021 bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker in de loop van de afgelopen 6 jaar meermaals werden geregistreerd in het kader van verzoeken om internationale bescherming. Zo blijken er Dublin-hits op 15 januari 2016 te Sofia (Bulgarije), op 25 februari 2016 te Nürnberg (Duitsland), op 27 juli 2016 te München (Duitsland), op 30 januari 2020 te Frankrijk en op 24 juni 2020 wederom te Nürnberg (Duitsland).

De gemachtigde van de staatssecretaris diende op 13 oktober 2021 terugnameverzoeken in bij de Bulgaarse, Franse en Duitse asielinstanties. Op 18 oktober 2021 stemde Het *Bundesamt für Migration und Flüchtlinge* in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU.

Ter gelegenheid van het zogeheten Dublin-interview van 29 september 2021 verklaarde verzoeker dat zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd afgewezen. Verzoeker stelde dat hij zijn verzoek in België wilde indienen omdat *“België (...) de vluchtelingen goed (behandelt)”*. Als bezwaren voor een terugkeer naar Duitsland wierp verzoeker het volgende op: *“Ik wil er niet naar terugkeren. Ik ben er 6 jaar gebleven ongeveer. Ik kreeg er twee keer negatief, ging in beroep, opnieuw negatief. Ik ben dan naar Frankrijk gegaan, die stuurden me terug. Dan heb ik opnieuw een verzoek ingediend. Maar dit werd ook geweigerd en ik mocht niet in beroep gaan.”* Op de vraag of hij in Duitsland problemen had gekend, antwoordde verzoeker als volgt: *“Het probleem was dat we er niet konden studeren. Ik mocht er ook niet werken. Ik had er geen toekomst. Ze zeiden dat ik niet gedeporteerd ging worden maar dat ik ook geen documenten ging krijgen.”*

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand stelde verzoeker dat hij een bloedonderzoek had ondergaan maar nog niet weet wat het probleem is.

2.2.4.7. Door toedoen van de afgewezen verzoeken om internationale bescherming in Duitsland was de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van artikel 51/5, § 4 van de vreemdelingenwet in beginsel verplicht om aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) af te leveren en verzoeker aan de Duitse autoriteiten over te dragen, tenzij deze overdracht aanleiding zou geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde van de staatssecretaris kon dan ook *prima facie* rechtsgeldig overwegen dat *“België (...) niet verantwoordelijk (is) voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Duitse autoriteiten (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013”*. De Raad stelt vast dat de feitelijke en juridische gegevens, die in de beslissing zijn opgenomen, verzoeker in staat stellen te begrijpen waarom deze beslissing werd genomen. Verzoeker lijkt deze ook nergens te betwisten. Er werd dus *prima facie* voldaan aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker is echter van oordeel dat een overdracht naar Duitsland een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

2.2.4.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepalingen bekrachtigen één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Duitsland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken

persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./ Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden* en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12, *J. K. en anderen v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in

onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als afgewezen asielzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013/EU dient te worden overgedragen, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een terugname door Duitsland.

2.2.4.9. Verzoeker betoogt in de eerste plaats dat er geen analyse werd doorgevoerd van de Covid-crisis in Duitsland. Hierbij citeert hij een aantal mediaberichten van 2020 over het indijken van de besmettingshaarden in Duitsland.

2.2.4.10. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat de Covid-crisis een pandemie is, die uit de aard van de zaak de ganse wereld treft. Bovendien maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de situatie *anno* 2022 in Duitsland slechter of onrustwekkender is dan in België. In elk geval lijkt de kordate aanpak van de crisis door de Duitse overheid en het tijdelijk opschorten van de behandeling van verzoeken om internationale bescherming de betrokkenen eerder te behoeden voor het aangevoerde risico dan dit risico te vergroten. Verzoeker werd gehoord op 29 september 2021, ten tijde van de zogeheten vierde golf van de corona-pandemie in België, maar hij vermeldde de Covid-crisis niet als een obstakel in het kader van een overdracht naar Duitsland. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de pandemie enige invloed zou hebben op de verplichtingen die in hoofde van de Belgische overheid voortvloeien uit de Verordening 604/2013/EU. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek worden verweten doordat hiermee geen rekening werd gehouden.

2.2.4.11. Vervolgens gaat verzoeker in zijn middel in op bepaalde elementen die aan bod komen in het zogeheten AIDA-rapport dat in de bestreden beslissing wordt besproken. In de beslissing wordt betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland het volgende gesteld:

"(...) Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Michael Kalkmann en Daniel Kamiab Hesari, "Country Report: Germany – 2019 update", laatste update in 11/2020, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (blz. 44). Verzoekers om internationale bescherming hebben recht op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en genieten alle betrokken voordelen zodra zij een aankomstcertificaat hebben ontvangen van het opvangcentrum dat hen is toegewezen. Zij ontvangen dat certificaat doorgaans binnen enkele dagen nadat zij zich bij de autoriteiten hebben aangemeld (blz. 73).

Volgens het AIDA-rapport moeten verzoekers eerst in een initieel opvangcentrum verblijven voor een periode tot 18 maanden (blz. 81-82). Zodra deze verplichting stopt, worden zij ondergebracht in collectieve opvangcentra (blz. 88). Het AIDA-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initiële en collectieve

opvangcentra (blz. 89-90, 92). Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en het rapport meldt dat de levensomstandigheden variëren naargelang het centrum. Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen die het afzien van een overdracht zouden rechtvaardigen. Het rapport meldt dat de bezettingsgraad in de collectieve centra verbeterde (blz. 92). Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland, zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (blz. 60). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen die Duitsland niet verlieten. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt in omvang ("reduced material conditions", blz. 73). Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Hetzelfde dient te worden gesteld betreffende het feit dat het verstrekken van kosteloze juridische bijstand in geval van een beroep tegen een afwijzing afhankelijk is van een onderzoek naar de kans op slagen van het beroep ("The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success", pagina 32), gezien dit is voorzien door artikel 20(3) van Richtlijn 2013/32/EU. We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. (...)"

2.2.4.12. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker ten tijde van zijn Dublin-interview geen enkele reden opgaf die in verband kan worden gebracht met een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM die een overdracht aan Duitsland in de weg zou staan. Er lijken geen specifieke omstandigheden te bestaan die een overdracht in de weg zouden staan. Verzoeker uitte weliswaar onwil om naar Duitsland terug te keren en gaf een aantal socio-economische bezwaren op inzake mogelijkheden om te studeren, te werken en aan verblijfsdocumenten te geraken. Deze bezwaren hebben geen uitstaans met de opvangfaciliteiten in Duitsland en houden geen schending in van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker bevestigde zelfs uitdrukkelijk dat hij "niet gedeponeerd" zou worden, hetgeen niet spoort met het huidige betoog van verzoeker in zijn middel dat Duitsland het refoulementverbod met de voeten zou treden.

2.2.4.13. Verzoeker gaat in zijn middel nergens in op zijn persoonlijke situatie, maar bespreekt enkel de algemene situatie in Duitsland op basis van een selectieve lezing van het AIDA-rapport en bepaalde knipsels uit artikels die in de pers zijn verschenen.

Zo bekritiseert verzoeker de beperkte bewegingsvrijheid van bepaalde verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, die na een initiële opvangperiode naar een centrum in een afgelegen gebied worden doorverwezen en naderhand zelf moeten opdraaien voor de kost van het openbaar vervoer. Daarnaast bespreekt verzoeker de moeilijkheden die statushouders ondervinden op de woningmarkt. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij met deze specifieke problemen geconfronteerd zal worden omdat hij onmogelijk op voorhand kan inschatten in welke voorziening hij naderhand zal terechtkomen en of hij al dan niet in aanmerking zal komen voor een beschermingsstatus. Vervolgens blijkt niet dat deze tekortkomingen de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken die vereist is door artikel 3 van het EVRM.

Daarnaast wijst verzoeker op de overbevolking in sommige centra die in een ongedateerd persartikel werd belicht. In de bestreden beslissing wordt op basis van het AIDA-rapport echter gemeld dat de bezettingsgraad in de collectieve centra verbeterde, zodat niet kan worden nagegaan of de informatie van verzoeker thans nog actueel is.

Het gegeven dat voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland bepaalde moeilijkheden kunnen opduiken wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, wordt nergens ontkend, noch het gegeven dat de gezondheidszorg soms wordt beperkt tot acute ziektes en pijn. Dit alles betekent evenwel niet dat elke overdracht naar Duitsland, zonder dat wordt aangetoond dat de betrokkene nood heeft aan specifieke medische opvolging, strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker brengt immers geen bewijs aan dat hij kampt met nijpende gezondheidsproblemen.

Waar verzoeker op basis van bepaalde persartikels van 2018 en 2019 stelt dat er in Duitsland aanvallen en racistisch geïnspireerde incidenten plaatsvinden waarvan asielzoekers het slachtoffer worden, merkt de Raad op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij hiervan zelf het mikpunt zal worden in geval van overdracht naar Duitsland. Evenmin toont verzoeker aan dat de Duitse autoriteiten niet bij machte zouden zijn hem in geval van onheil adequate bescherming te bieden.

Aangaande de problematiek aan de grensstreek met Oostenrijk die verzoeker aanhaalt, dient te worden aangestipt dat in de beslissing duidelijk wordt aangegeven dat verzoeker zal worden overgedragen naar een aanmeldingscentrum in München zodat de aangehaalde problemen aan de Duits-Oostenrijkse grens onmogelijk op zijn persoonlijke situatie kunnen worden betrokken.

Verzoeker wijst voorts op de houding van de Duitse overheid ten aanzien van vreemdelingen uit Afrikaanse landen, op een aantal wetgevende initiatieven en op beleidswijzigingen, maar verzoeker toont niet aan dat hij als verzoeker om internationale bescherming van Afghaanse origine die vanuit België in het kader van de Verordening 604/2013/EU aan Duitsland zal worden overgedragen, aan deze problematiek zal worden blootgesteld of hiervan nadelige gevolgen zal ondervinden.

Tenslotte kan het feit dat de juridische bijstand aan verzoekers om internationale bescherming in bepaalde gevallen beperkt wordt, bezwaarlijk worden beschouwd als een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker slaagt er uiteindelijk niet in de pertinente vaststelling uit het AIDA-rapport te weerleggen dat er geen meldingen zijn dat *Dublin-returnees* problemen hebben ervaren na overdracht naar Duitsland (AIDA-rapport, p. 44). Het is evenwel mogelijk dat er in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt (cf. HvJ, 19 maart 2019 (GK), C-163/17, *Abubacarr Jawo t. Bundesrepublik Deutschland*, §95). Er werden evenwel geen concrete elementen aangevoerd die zouden wijzen op dergelijke buitengewone kwetsbaarheid. Verzoeker is er niet in geslaagd aan te tonen dat er in zijn hoofde specifieke bezwaren bestaan die een overdracht in de weg staan en is er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat Duitsland geplaagd wordt door systeemfouten wat de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming betreft, waardoor zou moeten worden afgeweken van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

2.2.4.14. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 en/of 47 van het Handvest, noch van artikel 3.2 van de Verordening 604/2013/EU en/of van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.5.1. In zijn verzoekschrift van 7 december 2021 voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Gelet op het voorafgaande, heeft de verzoeker het recht dat zijn asielaanvraag wordt behandeld door de Belgische autoriteiten en wordt overgedragen aan het CGVS.

Volgens Uw Raad:

« Dans la mesure où il ressort du moyen que la partie adverse n'a pas correctement tenu compte de la situation actuelle en Hongrie, dans la mesure où une décision de remise à la frontière a été prise ci son

égard, il y lieu de tenir pour établi le risque de préjudice grave et difficilement réparable allégué »(Raad Van State, arresten 120.053 van 27 mei 2003 en 107.292 van 4 juni 2002).

De Raad van State heeft herhaaldelijk geoordeeld dat de schending van een grondrecht een risico op ernstige en moeilijk te herstellen schade kan inhouden.

Het feit dat de tegenpartij zijn verzoek tot internationale bescherming niet heeft onderzocht, vormt een ernstig nadeel voor de asielzoeker, dat moeilijk te herstellen is, aangezien hij dit na verwijdering van het grondgebied niet meer zal doen (Raad van State, arrest nr. 170.720 van 3 mei 2007. Agbo).

In het licht van de internationale rapporten waarnaar in de onderhavige zaak wordt verwezen, zijn er ernstige en gegronde redenen om aan te nemen dat de verzoeker in geval van overbrenging naar Duitsland een reëel risico loopt om in strijd met artikel 3 EVRM te worden behandeld..”

2.2.5.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.2.5.3. Verzoeker verwijst bij de bespreking van zijn nadeel naar de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de bespreking van het enig middel was echter gebleken dat de aangevoerde schending van deze verdragsbepaling ongegrond werd bevonden, zodat hieruit evenmin een evident nadeel kan worden gepuurd, zoals hierboven werd omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

F. TAMBORIJN